

15 september 2019 (opening winterwerk)

'EEN GEROEPEN GEMEENTE'

Bijbellezing: 1 Petrus 2, vers 1 t/m 10

Geroepen worden... Dat kan een hele impact hebben en je hele leven bepalen. Misschien niet als je in de tuin bezig bent of op je kamer met je huiswerk en je wordt geroepen voor het eten. Maar bijvoorbeeld die keer dat je naam werd geroepen bij de diploma-uitreiking en je mocht naar voren komen. Of dat moment in de wachtkamer bij de dokter, toen de deur openging en je naam werd geroepen... Je voelde een schok door je heengaan: 'nu gaat het gebeuren...! Geroepen worden, dat kan heel veel te betekenen hebben voor je leven... Nu, Petrus heeft het in zijn brief over de meest omvattende roeping ooit... Geroepen zijn door God Zelf.

Wij – u, ik – zijn geroepen, geroepen door God Zelf. Zo spreekt Petrus de christelijke gemeenten aan, waar hij contact mee onderhield: *Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht.* Maar ook Paulus doet dit op dezelfde manier (1 Korinthiers 1): *Aan de gemeente van God in Korinte, geheiligd door Christus Jezus, aan hen die zijn geroepen...*

Geroepen door God... Dat is de reden waarom u/jij hier zit/luistert of nu leest. Niet mijn intentie, uw verlangen, jouw gewoonte, maar... *Gods roepstem.* Nu, daar wil ik het over hebben. Over onze roeping. Wat dat betekent, wat dat inhoudt. Waarom dat zo bijzonder mooi en ook zo bijzonder belangrijk is voor je leven.

Roeping heeft een passieve en een actieve kant. Het heeft te maken met 'ontvangen' en met 'doen'. Als je wordt geroepen om te eten, dan gaat het er niet om dat je wat moet doen..., maar dat iemand voor jou de tafel heeft gedekt en in de keuken heeft gestaan om ervoor te zorgen dat je kunt eten. Maar als je toevallig naar binnen stapt en een van de huisgenoten zegt: 'je komt als geroepen'..., nou, dan weet je wel wat men bedoelt...: je bent nodig. Je moet wat doen. Nu, op deze beide aspecten wijst ook Petrus: roeping – dat God je roept - dat is een gave en een opgave tegelijkertijd.

We beginnen bij 'roeping als gave'. Daar begint Petrus ook mee. Dat is altijd de volgorde in de Bijbel: niet eerst 'je moet dit of dat doen voor God'. Geef. Laat dit. Doe dat. Nee: *ontvang.* Neem en eet. Weet je geroepen!

Petrus begint met deze 'ontvangende kant' van onze roeping en heel zijn brief door, komt hij daar steeds weer op terug. Hij is er zo vol van! Want het is zo bijzonder mooi waar u, jij en ik door God toe worden geroepen! Petrus zegt het vers 9 zo: 'Hij heeft u uit de duisternis geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht.' Wij, als gemeente van Christus, mogen ons uit de duisternis geroepen weten uit de duisternis bevrijdt... en wij mogen leven in het licht.

Petrus wijst hiermee in zijn brief vooral op de toekomst, de stralende toekomst. Want zo licht en zo vrolijk was het leven van de christenen waaraan hij zijn brief schreef, op dat moment niet. Nee, ze werden verdrukt. Dwarsgezeten. Ze werden uitgespuugd door de samenleving. Vervolgd. Je zou in die tijd en in die omstandigheden hebben geleefd, als pas-tot-geloof-gekomen christen!... 'Moed houden hoor! We zijn geroepen!', zegt Petrus. 'We zijn geroepen om straks deel te hebben aan Gods prachtige toekomst! Als je dicht bij Jezus blijft, als je Hem niet zal verloochenen, maar Hem echt zal blijven volgen, weet: dankzij Jezus wacht je straks een prachtige erfenis! Een hemels Koninkrijk! Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Het eeuwige leven met God en met elkaar. Petrus begint daarom zijn brief met een lofprijzing van

God: *3Geprezen zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus: in zijn grote barmhartigheid heeft hij ons opnieuw geboren doen worden door de opstanding van Jezus Christus uit de dood, waardoor wij leven in hoop. 4-5Er wacht u, die door Gods kracht wordt beschermd omdat u gelooft, in de hemel een onvergankelijke, ongerepte erfenis die nooit verwelkt. U ziet de redding tegemoet, die aan het einde van de tijd zeker geopenbaard zal worden.* En Petrus eindigt ook zijn brief met een zelfde lofprijzing van God (1Petrus 5, 10-11). Door Jezus, door Zijn sterven en opstaan..., als je bij Hem je rust en zekerheid zoekt en Hem tot Heer over je leven laat zijn..., mag je zeker zijn van een geweldige toekomst! ... Je bent ertoe geroepen. Door God geroepen!

Geroepen uit de duisternis... tot Zijn wonderbaarlijke licht... Wat een prachtige bemoediging voor die kleine kwetsbare gemeenten waar Petrus aan schreef, die gemeenten die zoveel tegenstand ervoeren en moesten ervaren dat het leven en dat de mensheid soms zo hard en onrechtvaardig was... 'Kijk vooruit!', zegt Petrus. 'Blijf alsjeblieft aan die toekomst denken'. Echt, vanuit die toekomst gezien is dit maar een 'kleine tijd van lijden'... Ik heb eigenlijk schroom om zelf zoiets zelf te zeggen: als ik iemand in het ziekenhuis bezoek, of een rouwende familie bezoek, of iemand anders die een zware periode meemaakt..., dan lijkt het haast of je de situatie ontkent en de personen niet serieus neemt, als je zo iets zou zeggen 'kijk naar de toekomst, het lijden is nog maar even!' Maar goed, Petrus heeft recht van spreken...: hij heeft zelf bijzonder veel moeten lijden... maar hij was zo vol van Gods toekomst. 'Nu, blijf naar die toekomst kijken..., houdt vol..., het is nog maar even...'

Geroepen vanuit de duisternis naar het licht. Met twee woorden schetst Petrus de situatie van de wereld: duisternis... en licht. Je leeft in de duisternis. Of in het licht.

Maar... is het echt zo zwart-wit? Lopen de dingen op deze wereld niet veel meer door elkaar? Als je bijvoorbeeld kijkt naar de kerk en daarbuiten... Ik kan nu niet bepaald zeggen dat het buiten de kerk altijd zo duister en zwart is..., ik zie gelukkig heel veel lichtpuntjes... en heel veel buitenkerkelijke mensen die een stukje licht verspreiden in deze wereld... En binnen de kerk zijn er toch ook best wel wat donkere plekken aan te wijzen en zwarte pagina's in de kerkgeschiedenis... Is het nu allemaal zo zwart-wit?

Duisternis en licht..., dat ligt in onze wereld zo hopeloos ingewikkeld door elkaar. ... Ook als je naar je persoonlijke leven kijkt: is het door mijn geloof in God en Zijn toekomst altijd licht in mijn leven? Wandelt men altijd in het licht? Ik ken medebroeders- en zusters in het geloof, die het leven juist als heel donker ervaren... en die moeten vechten tegen hun donkere gevoelens, emoties en stemmingen..., of ook christenen die moeten vechten tegen de duistere verleidingen... Zoveel geloofsgenoten die hierin bijna kopje onder dreigen te gaan... Is dat licht en dat donker niet een al te grote tegenstelling... en kan je zo gemakkelijk zeggen dat wij 'uit de duisternis geroepen zijn', als je soms juist nog zoveel donkerheid en duisternis in je leven ervaart?

Wij zijn geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaarlijke licht... Natuurlijk, of beter gezegd: helaas!... er is nog heel veel gebrek aan licht in het leven van christenen... En we moeten niet alles zo zwart-wit zien en mensen gaan indelen in 'duisternis' of 'licht'. Het gaat hier namelijk niet over onze persoonlijke omstandigheden..., of over onze beoordeling van mensen..., maar Petrus wijst op wat God aan het doen is in deze wereld...: God is Zijn plan met deze wereld aan het volbrengen... Hij heeft Zijn Zoon heeft gestuurd om voor deze wereld te sterven, om haar te redden en nieuw leven te geven... Hij is het licht, dat in de duisternis is gekomen. Dankzij Hem is het nieuwe leven een feit... en zal het straks volkomen werkelijkheid worden: voor altijd vrede, rust, licht, eeuwig leven... En daar mag jij van weten..., daar mogen wij elke zondag met elkaar over zingen..., wat een voorrecht! Daarom mag je leven in het licht.

Petrus gebruikt in vers 9 allemaal woorden uit het Oude Testament die voor het volk Israël waren bedoeld, om te omschrijven hoe bevoorrecht u en ik zijn, in wat voor bijzonder licht wij mogen leven. Hij schrijft (ons kernvers): jullie zijn *een uitverkoren geslacht*. Jullie zijn uitverkoren, uitgekozen uit al die mensen die er op dit moment bij je in de straat en in de stad of het dorp wonen. Besef hoe wonderlijk het is, dat jij mag leven met deze God..., dat jij over Jezus mag horen... en dat je van die toekomst van God mag weten... Je bent uitverkoren, je bent bevoorrecht! ... Petrus gaat verder: jullie zijn *een koninkrijk van priesters*: jullie hebben een ereplaats bij God en mogen - zoals de priesters in de tempel ook heel dicht in Gods nabijheid verkeren. Jullie zijn *een volk dat God Zich ten eigendom heeft verworven*. Petrus wil de gemeente ervan doordringen: besef wat een geweldig voorrecht jullie hebben..., omdat jullie door God geroepen zijn! Zoals Israël uit al die volken was uitgekozen door God... - waarom zij?! - en zoals God in Zijn trouw en liefde met Israël onderweg ging, naar Zijn toekomst - 'wat een geduld en genade van God! - ..., zo zijn nu jij en ik geroepen... om ook mee op te trekken... om ook die weg van Gods redding mee te lopen... onderweg naar die geweldige toekomst van God... Je bent geweldig bevoorrecht....

God roept je. En dat gaat al die andere keren dat je in je leven wordt geroepen te boven. Er zijn natuurlijk zoveel momenten dat je wordt geroepen..., dat er een beroep op je wordt gedaan..., dat je wordt uitgenodigd... getrokken... maar zal je deze roep van God boven alles stellen in je leven?

God roept je. Vanuit de duisternis naar het licht. Ja, vaak loopt licht en donker door elkaar in het leven..., maar uiteindelijk is het of duisternis. Of licht. Leven met God. Of leven in de buitenste duisternis, zoals Jezus de eeuwigheid buiten God omschrijft.

Als je wandelt met God..., als je je geroepen weet om Jezus, het Licht der wereld te volgen, onderweg naar Zijn toekomst..., dan ga je ook steeds meer licht en donker kunnen onderscheiden in dit leven. Inderdaad: het loopt vaak door elkaar. Maar je zult gaan ontdekken hoeveel dingen in het leven een schijn van belangrijkheid hebben, maar eigenlijk helemaal niet zo belangrijk zijn en je afhouden van waar het werkelijk om gaat in je leven. Zoveel meningen, zoveel moeten, zoveel dingen die ons triggeren en trekken, maar die er eigenlijk helemaal niet zo toe doen. Ze zorgen allemaal voor mist. Voor duisternis. ... Als je echt Jezus probeert te volgen in je leven, dichtbij Hem te blijven, of je nu als jongere op school zit, of als volwassene in het leven staat..., als je echt Jezus volgt, dan leer je te ontdekken wat licht is en wat duister is. Dan blijken sommige tv-programma's en filmpjes of games gewoon vol met verleidingen te zijn..., zo doodgewoon en toch zo duister.... Dan zijn sommige dingen die iedereen doet en die iedereen wil, helemaal niet zo normaal... Wees heilig, zo schrijft Petrus. 1,15: *... leid een leven dat in alle opzichten heilig is, zoals Hij die u geroepen heeft heilig is.*

Als je je laat roepen door God... en je Jezus wilt volgen, vanuit de duisternis naar het licht..., dan zie je dat sommige dingen zo leeg en zinloos zijn, maar ook dat sommige dingen zo vergankelijk en tijdelijk zijn. De tijdelijkheid van succes en charme..., maar zelfs ook de tijdelijkheid van teleurstellingen en lasten die je met je meedraagt. Wat geeft dat geroepen-zijn-door-God een totaal ander licht op je leven(!): de zin die je in je leven zoekt, de hoop die je koestert, de liefde die je verlangt, de zekerheid die je wilt ervaren... het krijgt een heel andere basis... je mag leven in het licht, opstandingslicht... Want je bent geroepen. Geroepen door God. Geroepen tot Zijn heerlijkheid. Geroepen uit de duisternis. Geroepen uit het gevangen-zitten-in-jezelf, het gevangen-zitten-met-jezelf. Geroepen om over de muren van je leven en sterven heen te kijken. Geroepen om - nu al en straks helemaal - deel te hebben aan die eeuwige heerlijkheid, die straks alles in een ander licht zal stellen.

Besef je al iets van hoe mooi en hoe bijzonder het is dat je je geroepen mag weten? Gods roeping is een geschenk. Is genade. Is het allermooiste wat je in je leven kan overkomen.

Ik vertelde dat Gods roeping ook een opgave is. Dat het ook een actieve kant heeft. Ik vertel er nu nog kort iets over:

Petrus roept zijn lezers - dat haalde ik zojuist al even aan - op om heilig te leven. Om je-roeping-waardig te leven. Dat hoeven niet gelijk allemaal wetjes en regels te zijn, waardoor je je moet gaan onderscheiden van de rest. Maar als je vanuit de duisternis tot Gods wonderbaarlijke licht geroepen bent, dan ga je bijvoorbeeld anders je geld besteden. Dan ga je echt niet minder genieten (misschien nog wel meer!), maar je investeert niet meer op de korte termijn, maar op de lange termijn...: wat heeft tijdelijk waarde en wat heeft eeuwige waarde? Want alles wat je hebt, heb je in bruikleen. ... Als je vanuit de duisternis tot Gods wonderbaarlijke licht bent geroepen, dan ga je anders met je geld en bezittingen om. Dan ga je anders met de schepping en met je verantwoordelijkheid voor de schepping om. Dan ga je anders met je medemens om, je leert de ander te zien als naaste, die je ook kunt om vanuit de duisternis tot het licht te komen... Als je leeft richting Gods wonderbaarlijke licht, dan ga je ook anders om met relaties en seksualiteit. Voorzichtiger, dankbaar en verantwoordelijk. Vanuit de duisternis naar het licht geroepen te zijn, dat heeft met alles te maken. Je communicatie, je houding, je doen en je denken.

Nu, zijn er terreinen in uw en jouw leven, waar die roeping van God - dat uit-de-duisternis-tot-het-licht-geroepen-zijn - misschien nog meer zichtbaar en concreet zou moeten worden? Wat zijn de donkere plekken in je leven, in je bestaan, waar Gods licht nog meer de ruimte zou moeten krijgen om werkelijk als geroepene-door-God te kunnen leven?

Gods roeping is ook een opgave. Niet op de manier van 'voor wat, hoort wat', nee Gods roeping is genade..., maar Gods roeping heeft ook altijd de bedoeling in zich om die genade nog meer te verspreiden. Petrus omschrijft het in ons kernvers zo: *u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht*. Je bent geroepen om in je leven Gods daden verkondigen. Je bent geroepen om anderen deelgenoot te maken van dat grote werk dat God is begonnen met de schepping..., dat God heeft vernieuwd en hersteld in Zijn Zoon... dat grote werk, die grote daden, die straks in de eeuwigheid tot voltooiing zullen komen. Ik ga er nu niet te veel over vertellen - dat komt in de volgende themadiensten waarschijnlijk wel aan de orde - maar het gaat dus in je roeping om het bekend maken van Gods grote daden. Je hoeft dus niet met je opgestoken vinger je gezinslid of je buurtgenoot te vertellen dat hij of zij ook moet gaan geloven..., maar je moet de daden van God verkondigen. Je moet in je woorden en je leven iets uitstralen van Gods daden, van Gods redding, van alles wat God in Zijn macht en liefde voor ons heeft gedaan. Dat is je roeping: om hier in de kerk te zingen over Gods daden en Avondmaal te vieren. Om het met elkaar over Gods grote daden te hebben, op kringen en tijdens de catechisaties. Maar ook om dit alles in je dagelijkse leven mee te nemen. Om in daden iets van Jezus' liefdedaden te laten zien. Om een ander met je woorden te zegenen. Om zo getuige te zijn.

We sluiten af. Sommige momenten dat je geroepen wordt, hebben bijzonder veel impact. Misschien er herinner je je wel die ene keer, dat er een schok door je heen ging toen je je naam hoorde. Vandaag hebben wij stilgestaan bij die allerbelangrijkste roeping in je leven. Wonderlijk, maar waar...: je bent persoonlijk geroepen door God. Vanuit de duisternis tot het licht. Eeuwig licht. Zul je met je leven die roepstem van God beantwoorden?

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijff // 010 210 89 71 // dekruijff@live.nl